

“Чалавек ад Бога...” Біяграфія протаіерэя Іаана Струкоўскага (па дакументах асабістага архіва і ўспамінах родных і знаёмых)¹

Вольга Іванова

Жыццё пачынаецца з Слова. Жыццё святара, яго плён, ацэньваецца Словам Божым, якое прарастае ў душах людзей, перамяняе, асвятчае іх лёсы. Айцец Іван Струкоўскі семдзесят гадоў свайго жыцця аддаў служэнню Царкве і людзям і пасля сябе пакінуў словы, здольныя сагрэць, суцешыць, даць надзею і распавесці пра тое, якім быў яго шлях:

И всесвятого Воскресенья
Я жду как своего спасенья,
Его же славлю всей душой,
Перед вечерю с Тобой.

Святарскае служэнне айца Іаана Струкоўскага працягвала сталыя сямейныя традыцыі. Служэнню Царкве і людзям прысвяцілі жыццё дзед Анастасій Фёдаравіч, бацька Фёдар Анастасавіч, брат Мікалай Фёдаравіч, а таксама бацька жонкі Міхаіл Костка. Служэнню вайсковаму аддаў частку свайго жыцця яго дзядзька Іван, што браў удзел у Слуцкім збройным чыне.

У сям’і Фёдара Анастасавіча Струкоўскага і Соф’і Пятроўны з Яхневічаў было восем сыноў і дачок. Трое сыноў Мікалай, Іван, Сяргей* перажылі рэпрэсіі і высылку, чацвёрты Анастасій загінуў у 1943 г. у марскім баі пад Ленінградам. Вялікая і дружная сям’я з традыцыямі хрысціянскай любові, узаемадапамогі і адказнасці стала тым трывалым грунтам, на які ўсе яны абапіраліся падчас цяжкіх выпрабаванняў.

Іван Фёдаравіч нарадзіўся 18 кастрычніка 1895 г. ў в. Старажоўцы Мазырскага павета Магілёўскай губерні, быў трэцім дзіцем ў сям’і. Пасля заканчэння школы нядоўгі час працаваў настаўнікам, а потым паступіў у Мінскую духоўную семінарыю. Навучанне прыпала на выхурныя гады Першай сусветнай вайны. Аднак вялікая сям’я Струкоўскіх збіралася у сваім доме ў м. Грозава на святы, прыязджаў з фронту брат Мікалай. Іван планаваў працягваць адукацыю ў Пражскім медыцынскім інстытуце, зважаючы на цяжкія часы, якія давялося перажываць сям’і на радзіме. Аднак лёс павярнуўся па-іншаму. Ужо па дарозе ў Прагу, куды Іван скіраваўся разам са сваім сябрам, раптам, у маленькай вёсачцы Куноса, што каля каля Нясвіжа, сустрэлася яму чароўная дзяўчына Таццяна, пачуццё да якой вымусіла змяніць планы і застацца ў Беларусі. У 1926 годзе яны ажаніліся. А сябра паехаў у далёкую Чэхію, яму было наканавана стаць прафесарам медыцыны.

З 1921 года а. Іаан пачынае службыць спачатку ў якасці псаломшчыка ў мястэчку Гарадзея Нясвіжскага уезда, адначасова выкладаў у школе. Праз сем год архіепіскап Аляксандр (Іназемцаў) рукапалажыў яго ў сан іерэя і прызначыў настояцелем Аляксандра-Неўскай царквы в. Крывічы Маладзечанскага павета. Пасля давялося службыць у царкве Нараджэння

¹ Апублікавана ў часопісе “Праваслаўе” за 2010 г. № 16, с. 136—141.

* У кнізе “Памяць: Івацэвіцкага р-на”, у спісе беспадстаўна рэпрэсаваных згадваецца толькі загадчык слясарнай майстэрняй райпрамкамбіната Сяргей Струкоўскі.

Багародзіцы мястэчка Лахва Лунінецкага павета, раённым місіянерам Столінскага і Лунінецкага паветаў. Не пакідаў а. Іаан і выкладаньня у школе “Закона Божага”.

У 1932 годзе ён быў пераведзены ў Целяханы, дзе змяніў у служэнні а. Гадлеўскага. Целяханы у той час уваходзілі у склад Палеска-Пінскай епархіі Польскай праваслаўнай аўтакефальнай царквы. Храма ў мястэчку не было: ён згарэў у 1915 г. І на новага маладога і энэргічнага святара была ўскладзена місія будаўніцтва царквы. Місія была нялёгкай, але апраўдвалася і падтрымлівалася шчырым імкненнем вернікаў. Царква будавалася самімі вернікамі ў асноўным з мястэчка Горталь, што у чатырох кілометрах ад Целяхан. Дрэва прывозілі з царкоўнага лесу ўрочышча “Навіны”, апрацоўка дрэва вялася за рахунак прыхадскога камітэта пабудовы царквы, са зборам у Целяханскім прыходзе і па-за ім, таксама дапамагалі былыя прыхаджане з розных месцаў, у тым ліку і з-за мяжы. Частку выдаткаў браў на сябе святар. Пабудову храма па дамове камітэтам пабудовы праводзіў падрадчык з Пінска Сцылоўскі па праекце інжынера Катовіча з Кобрына. Будаўніцтвам непасрэдна кіравалі інжынер Станіслаў Пакуляк і інжынер Голікаў. Планіроўка храма прадугледжвала драўляную крыжападобную канструкцыю з трыццаццю двума вугламі.

4 (22?) лістапада 1933 г. адбылася ўрачыстая закладка храма з удзелам 12-ці святароў на чале з прадстаўніком архіепіскапа Пінскага Аляксандра. Літургію ўзначаліў епархіальны місіянер а. Павел Каліновіч, з благачынным Целяханскай акругі протаіерэем Іаанам Пятроўскім, настояцелям Здзітаўскай царквы протаіерэем Паўлам Макарэвічам, настояцелям Свята-Вольскай царквы протаіерэем Александрам Навіцкім, настояцелям Азарычскай царквы – іераманахам Паладзіем Савенковым, настояцелям Глінянскай царквы Ражджаства Багародзіцы а. Антоніем Аляхновічам і інш. Некаторыя запрошаныя святары на урачыстасці прысутнічаць не змаглі.

Да зімы быў зроблены толькі фундамент. Будаўніцтва працягнулася ранняй вясной 1934 г. А. Іаан з дня ў дзень прысутнічаў на пабудове на працягу ўсяго лета 1934 г. Да канца лета 1934 г. храм быў пабудаваны, пакрыты ацынкаваным жалезным дахам. Уся пабудова храма скончылася ў 1935 г., абыйшлася ў 28 тысяч у польскіх і рускіх грошах. Увесну 1935 года ў дзень Вялікай Пятніцы, са святочным хрэсным ходам унесены былі Св. Антымінс, Св. Дары і ўсе царкоўныя рэчы. З гэтага часу ўсе богаслужэнні сталі праводзіцца ў новым храме, які дабудоўваўся яшчэ да 1939 года. Асноўнай святыняй храма стаў вобраз Маці Божай Адзігітрыі XVIII ст.

Адзін з былых жыхароў Целяхан Багдан Мельнік у сваіх успамінах узгадвае: “Перад вайной быў з маці шмат разоў у той царкве. У ёй было прыгожае унутранае убранне, шмат абразоў, разьбы, пазалоты. У параўнанні з царквой унутранае убранне касцёла было бяднейшым... Памятаю як ксёндз Апалоній Тарнагорскі, ходзячы па вуліцах у таварыстве неадлучнага факстэр’ера Вісуса у нагі, ў спатканні з праваслаўным “бацюшкай” а. Іаанам Струкоўскім, ветліва кланяліся. Не рэдка затрымліваліся і пачыналі размову.

Разам з гэтым няспынна прыўзнімалі капелюшы у адказ на вітанні прахожых розных вызнанняў і нацый” [1, с. 94].

У 1930-я гг. айцец Іаан апекаваўся яшчэ адным храмам ў Целяханскім прыходзе, які знаходзіўся ў вёсцы Выганашчы. На жаль, дзейнічаў ён нядоўга: згарэў падчас вайны ў 1943 г.

Вайна – выпрабаванне цяжкае... Ад святара патрабуе большай увагі да людзей і адданасці. А. Іаан быў аўтарытэтным чалавекам ў мястэчку, яго хадайніцтва перад акупацыйнымі уладамі выратавала не аднаго чалавека: былога працаўніка райкома Піталенка, пад заявай аб памілаванні якога паставіў подпіс а. Іаан, сваячку, жонку афіцэра, Тамару Смірнову з сынам, партыйнага актывіста Капіталіну Чугунову, якіх ён прытуліў у сваёй хаце.

Вялікая трагедыя адбылася у Целяханскім раёне ў верасні 1942 г.: былі спалены разам з жыхарамі чатыры вёскі Вяда, Красніца, Тупічыцы, Бабровічы... Усяго па афіцыйных дадзеных загінула 1280 чалавек, з іх імёны больш 400 чалавек афіцыйна не устаноўлены. Шмат людзей з гэтых вёсак выжылі, але засталіся без сродкаў да існавання супраць блізкай зімы і хаваліся ў навакольных лясах. Ім дапамагалі жыхары з вёсак, далучыўся да гэтай справы і а. Іаан, збіраючы ахвяраванні.

Пасля вайны, выпрабаванні веры і цяплення не скончыліся, наадварот, здаецца толькі пачаліся... 28 жніўня 1949 г., айцец Іаан прыехаў да свайго старэйшага брата Мікалая ў вёску Ліпнікі, што каля Драгічына. Адзначалі храмавае свята Свята-Успенскай царквы. Там і адбыўся арышт. Пляменніца, Кацярына Міхайлаўна Лебедзева, якой у той час было 14 год, узгадвае: “Дзядзька прывёз падарункі, салодкае, накрылі стол. Раптам заходзяць трое нейкіх людзей, здаецца прадстаўнікі ўлады з сельскага савета. Ніна Іванаўна (*жонка Мікалая Струкоўскага – В.І.*), як добрая гаспадыня запрашае сесці за стол. Потым папрасілі дзядзьку Івана выйсці ў сенцы. Там аб’явілі, што прыехалі арыштоўваць. Пасадзілі на падводу... Павезлі ў Пінск на суд... Чаму ў Ліпніках арыштавалі, дакладна мы не ведалі: ці баяліся жыхароў Целяхан, якія вельмі любілі і паважалі свайго святара, ці, можа, загадана было тэрмінова арыштаваць, таму знайшлі нават у гасцях у брата”. У гэты ж час у доме І. Струкоўскага ў Целяханах адбываўся вобыск на вачах у спужанага пляменніка Алега. Так сталася, што адзін з братоў Струкоўскіх, Мікалай толькі вярнуўся з высылкі, другі ж быў арыштаваны і правёў на чужыне доўгіх сем год, якія, здавалася, ніколі не скончацца...

Дастаткова працяглы час правёў а. Іаан у Пінскай турме, чакаючы прысуду. Даўжэйшым гэты час здаваўся яшчэ з-за невыносных умоваў, якія свараліся там для таго каб атрымаць прызнанне: у невялікай камеры увесь час капала вада, схавацца ад якой, а тым больш адпачыць, было немагчыма. Аднак сваёй віны ён так і не прызнаў, наадварот, наступныя гады спрабаваў даказаць сваю невінаватасць. Сумленне святара было чыстым, аднак самым цяжкім было перажыванне несправядлівасці прысуду. Адно з асноўных абвінавачванняў да а. Іаана зводзілася да таго, што ў 1943 г. пры зборы дапамогі дзецям, ацалелым пасля знішчэння чатырох вёсак Целяханскага раёна, ён супрацоўнічаў з дабрачынным камітэтам Беларускай народнай

самапомачы. Пасля ў шматлікіх заявах з просьбамі аб пераглядзе справы, ён пісаў: “Як пастыр праваслаўнай царквы я лічыў сваім абавязкам хоць трохі аблегчыць цяжкі лёс сірот, блізкіх мне па веры і нацыянальнасці”. Іншыя абвінавачванні былі пабудаваны на сведчаннях людзей якіх добра ведаў а. Іаан: псаломшчыка царквы Андрэя Галоўчыка, святара Свята-Вольскай царквы Аляксандра Навіцкага і кватаранта царкоўнага дома Мікалая Занарэўскага... Хаця ў пазнейшых дакументах адзначалася, што ніякай палітычнай дзейнасцю ў складзе Беларускай народнай самапомачы а. Іаан не займаўся, адозва падпісаная да насельніцтва раёна з заклікам ахвяраваць сродкі на выратаванне дзяцей не мела іншых мэтаў, акрамя дабрачынных, сведчанні пералічаных людзей не мелі пад сабой ніякай падставы, а працэс адбываўся з парушэннямі – ён быў асуджаны ваенным трыбуналам горада Пінска да расстрэлу. Аднак у сувязі з адменай смяротнай кары прысуд быў зменены 25-цю гадамі папраўча-працоўных лагераў і паражэннем у правах.

Неўзабаве з Пінскай турмы а. Іаан быў этапаваны ў Чунскі раён Іркуцкай вобласці... Пасля арышту ў яго канфіскавалі Евангелле. Ён пісаў заявы з просьбай вярнуць, але яны засталіся без адказу. Дома ж засталася жонка Таццяна Іванаўна, якой давялося змагацца за выжыванне, бо уся маёмасць згодна прысуду павінна была быць канфіскавана.

Сваё жыццё ў высылцы Струкоўскі занатаваў у вершаваных лістах родным і знаёмым, якія пісаліся, пераважна з нагоды хрысціянскіх святаў Ражджаства, Пасхі, Стрэчання, а таксама імянінаў блізкіх, якіх з далёкай Сібіры так хацелася абняць і пажадаць усяго найлепшага. Гэтыя лісты дапамагалі перажыць цяжкасці і адчуванне несправядлівасці прысуду. Лісты з высылкі прыходзілі толькі два разы на год, і Таццяна Іванаўна, клапатліва захоўвала іх. Ужо у 1975 г. айцец Іаан старанна надрукаваў вершы ў асобны сшытак пад загалоўкам “Поэзия, рожденная в годы “сталинских” судов духовенства православной церкви, за его долг миссионерства в борьбе с атеизмом”, суправадзіў рукапіснымі нататкамі аб абставінах іх стварэння.

В Караганде, Норильске, Варкуте?

Или в Тайшете? Или в Колыме?

Не всё ль равно?

Мой дом, мои друзья, моё родное –

Со мною в сердце пусть живут.

Как жив Господь и всё святое.

Праца на рудніках па здабыванні шлаку і абпальванні цэглы была цяжкай, стамляючай і здавалася бясконцай... Менавіта тут, разам з афіцыйнымі просьбамі аб вызваленні, пісаліся пранікнёныя вершаваныя радкі з заветаў родным, знаёмым, прыхаджанам і самаму блізкаму чалавеку – жонцы Таццяне Міхайлаўне.

Коль Бог судил не видеть больше нам друг друга,

Готова будь ты всюду и всегда –

Нести свой крест во след Христа.

Храни тебя Господь Своей десницей

От зол, болезней и невзгод

Во мрачном мире горьких слез.

Пасля смерці Сталіна з’явілася надзея выйсці на свабоду. Некаторыя “зэкі” атрымалі доўгачаканае вызваленне, іншыя – зноў пісалі просьбы аб пераглядзе прысуду. Дзякуючы падтрымцы родных, прыхаджанаў і проста землякоў, яму пашчасціла перажыць цяжкія гады зняволення.

Айцец Іаан вярнуўся дахаты ў 1956 г. У гэтым жа годзе прыхаджане Целяханскай царквы звярнуліся да мітрапаліта Мінскага і Беларускага Піцірыма з просьбай “благаславіць на служэнне айца Іаана Струкоўскага, таму што зрабіў ён для прыхода вельмі шмат. Першая і найбольш важная яго заслуга – гэта пабудова храма, таксама дапамога ўдовам і сіротам...”[20]. У 1958 г. Іван Фёдаравіч аднавіў святарскае служэнне ў Целяханах. Царква пасля вайны была ў занядбанні. Так яе апісваюць прыхаджане ў лісце да мітрапаліта: “Наша царква пачала будавацца ў 1928 годзе, але яна да сённяшняга часу з’яўляецца няскончанай. Тое, што было зроблена, ужо патрабуе рамонт. Так, напрыклад, вітрыны ўжо прагнілі, вокны без шкла, вецер заносіць снег проста ў царкву, у алтар, унутры не скончана афарбоўка, а таксама і звонку да сённяшняга часу не выпраўлена пашкоджанне ваенным снарадам 1944 года. Агароджа вакол царквы разабрана...” Пачаўся рамонт, які доўжыўся некалькі гадоў і быў завершаны ў канцы 1959 г., за што настаяцель і прыхаджане атрымалі падзяку і блаславенне ад Высокапраасвяшчэннага Піцірыма.

Адбудаваная царква паспяхова перажыла савецкія часы, калі многія цэрквы былі зачынены ці зруйнаваны. Прыхаджанаў было даволі шмат, былі дванаццаць жанчын сталага веку, якіх называлі “брачэніцамі”, яны сачылі за парадкам у царкве і спявалі на клірасе; быў царкоўны камітэт на чале са старастай Трафімам Халадовічам, працягваў дапамагаць у царкве Андрэй Галоўчык.

Няпроста складвалася сямейнае жыццё айца Іаана. Пасля вяртання з высылкі ён застаў жонку цяжка хвора. Пачалося змаганне за яе жыццё: была аперацыя, пасляоперацыйны перыяд, які патрабаваў пільнага дагляду.. Таццяна Міхайлаўна была вельмі вясёлай, гаспадарлівай, працавітай, гасціннай жанчынай. Хаця прышлося ёй перажыць цяжкую хваробу, а потым клапаціцца пра хворых – свайго мужа і яго брата, аднак яна працягвала весці гаспадарку, бо праца для яе была жыццём. Гэтай добрай, адкрытай і добразычлівай сям’і не пашчасціла мець дзяцей, але яны аказалі моцны уплыў на выхаванне свайго пляменніка Алега Радзюлёўскага. У іх доме ніколі не бывала ціха і ніхто не выходзіў з хаты без пачастунка. Госці, прыхаджане, суседзі, пляменнікі – усе атрымлівалі ўвагу, добрае слова, хрысціянскае настаўленне.

Иди же, брат, в сей жизни
Путем тяжелым, трудным,
Ибо широкий путь
Как назову премудрым?

Адным з найбольш любімых месцаў айца Іаана, дзе ён працаваў і адпачываў, быў сад. Там можна было прыняць гасцей, палюбавацца на квітнеючыя вішні і яблыні. У доме, на працоўным стале, была друкарская машынка, на якой з дакладнасцю архівіста занатоўваліся ў вершаванай форме найбольш значныя факты жыцця, рабіліся нататкі да фотаздымкаў, пісаліся лісты і віншаванні да родных і знаёмых. Любімым заняткам было фатаграфаванне, вынікам якога сталі некалькі вялікіх альбомаў з фотаздымкамі...Цікавасць святара выклікалі багаслоўскія тэксты, якія падрабязна аналізаваліся, з іх рабіліся выпісы для прамоваў...

Тыя хто ведаў а. Івана называюць яго “чалавекам вялікай душы”, “чалавекам ад Бога”, “апошнім прадстаўніком Целяханскай культуры”, ён быў чалавекам які мог прабачыць і выконваць свае абавязкі незважаючы на абставіны. І.Ф. Струкоўскі не дачакаўся пастановы аб рэабілітацыі: яна прышла праз некалькі дзён пасля яго смерці... Памёр ён 15 жніўня 1991 г. ва узросце 96 гадоў, пахаваны на Целяханскіх могілках.

За жизнь земную друг и брат,
Мы отдадим отчёт Творцу,
Он нам велит не забывать,
И славу воссылать Отцу.

Няпросты лёс чалавека... Яго барацьба, яго пакаянне і яго перамога пакідаюць аб сабе памяць ў пажоўклых лістах судовых прыговораў, фотаздымках, успамінах людзей, вершаваных радках перажытага досведу...

Здесь миру суд, а вместе – мне,
И здесь – прощенье в глубине.
“Вот Я стучу у двери сердца,
Захочешь отворить ли Мне...”

Спіс крыніц і літаратуры

1. Mielnik В. Моје Telechany. – Lublin, 2006. – 344 s.
2. Памяць: Гісторыка-дакументальная хроніка Івацэвіцкага р-на. – Мінск: БелТА, 1997. – 496 с.
3. Журавлев Г. Отец Иоанн многих телеханцев спас от расстрела // Івацэвіцкі веснік. – 2001. – 18 ліп. – (№ 69) – С. 3.
4. Размова з Кацярынай Міхайлаўнай Лебедзевай – пляменніцай І. Струкоўскага. 21.03.2009. Файл wma. Працягласць 02:03:30 // Асабісты архіў В. Івановай.
5. Размова з Людмілай Іосіфаўнай Мельнік – бугалтарам Свята-Троіцкай царквы падчас служэння а. І. Струкоўскага. 04.03.2009. Файл wma. Працягласць 00:22:37 // Асабісты архіў В. Івановай.
6. Размова з Алегам Апалонавічам Радзялоўскім – пляменікам І. Струкоўскага 08.10.2011. Файл wma. Працягласць 02:18:02 // Асабісты архіў В. Івановай.

7. Размова з Вольгай Мікалаеўнай Мельнік – прыхаджанкай і удзельніцай хора Свята-Троіцкай царквы. 09.10.2011. Файл wma. Працягласць 02:18:02 // Асабісты архіў В. Івановай.
8. Сшытак з вершамі І. Струкоўскага за 1949–1956 гг. Целяханы.1975. На 46 лл. // Асабісты архіў К.М. Лебедзевай.
9. Выпіска з прыгавора 12.04.1949. На адвароце:фрагмент заявы аб звароце адабранага пры арышце Евангелля. Пінск // Асабісты архіў К.М. Лебедзевай.
10. Хадайніцтва І. Струкоўскага аб памілаванні ў Прэзідыум ВС БССР, з апісаннем зместу справы. Чарнавік. 1953 г. На 4-х лл. Новачунка, Чунскі р-н, Іркуцкая вобл. // Асабісты архіў К.М. Лебедзевай.
11. Пасведчанне школьнага працаўніка І. Струкоўскага. 06.08.1920. Грозава, Слуцкі уезд, Мінская вобл. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
12. Скарга на імя генеральнага пракурора СССР з выкладаннем сутнасці справы і разглядзе справы аб памілаванні. 1955 г. На 10 лл. Новачунка, Чунскі р-н, Іркуцкая вобл. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
13. Копія адказу Генеральнай пракуратуры на скаргу І. Струкоўскага.1955. Мінск. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
14. Запыт І. Струкоўскага на імя Генеральнага пракурора аб ходзе разгляда справы. 20.01.1956. Целяханы. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
15. Апеляцыйнае хадайніцтва аб пераглядзе справы ў ВС СССР. 1956. На 10 лл. Целяханы. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
16. Даведка аб вызваленні. 1956. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
17. Заява І. Струкоўскага ў генеральную пракуратуру аб перазглядзе справы.1964. Адказы генеральнай пракуратуры аб адсутнасці падстаў для перагляду.1965. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
18. Пастанова Прэзідыума Брэсцкага абласнога суда аб рэабілітацыі І. Струкоўскага.01.04.1992 г. // Асабісты архіў А.А. Радзялоўскага.
19. Паслужны спіс І. Струкоўскага. 1959 // Архіў Мінскага епархіяльнага упраўлення.
20. Справа Свята-Троіцкай царквы ў г/п Целяханы Брэсцкай вобл.02.12.1951–31.07.60. На 62 лл. // Архіў Мінскага епархіяльнага упраўлення.
21. Інвентарная кніга Свята-Троіцкай царквы у Целяханах. 1967 г. // Архіў Свята-Троіцкай царквы ў Целяханах.
22. Ліст прыбыцця. 1940. // Занальны дзяржаўны архіў у г. Пінску. Ф. 692 (Управление народного комиссариата государственной безопасности по Пинской области) – Воп. 2. – Адз.зах. 1. – Арк. 23-24.

Пералік фотаздымкаў (з архіваў К.М. Лебедзевай і А.А. Радзялоўскага)

1. Залажэнне храма ў Целяханах 22.11.1933. 2 фотаздымкі
2. Прыхаджане у дзень залажэння храма. 22.11.1933.
3. Пачатак пабудовы храма у Целяханах. 10.08.1934
4. Пабудова царквы у Целяханах. 1934.
5. Пабудова царквы ў Целяханах. 16.09.1934.
6. Пабудова царквы ў Целяханах. 18.10.1934.
7. Прыхаджане і святар І. Струкоўскі каля царквы у Целяханах. 17.05.1936.
8. Хрэсны ход вакол царквы у Целяханах. б/д.
9. Хрэсны ход на возера. 01.08.1937
10. Вадасвяцце на возеры. У цэнтры а. І. Струкоўскі. б/д.
11. Святары Івацэвіцкага благачыння каля царквы у Целяханах. 1930-я гг. 2 фотаздымкі.
12. І. Струкоўскі ў царкве. б/д.

13. Фёдар Анастасьевіч і Софья Пятроўна (Яхневіч) Струкоўскія. Мінск 1861.
14. Іван з маці Соф'яй Струкоўскай. 25.09.1907. Надпіс на адвароце: "Снімаліся мама і я перед храмовым праздніком в духовной семинарии, в год моего поступления в семинарию".
15. І. Струкоўскі падчас навучання у семінарыі. Фотаздымак з дакумента. [1910-я гг.]
16. Сям'я Фёдара Струкоўскага. м. Грозава, Слуцкі у. 1915
17. Сям'я Фёдара Струкоўскага. м. Грозава. Май 1915.
18. Царква ў м. Грозава, дзе служыў Фёдар Струкоўскі.
19. Іван і Мікалай Струкоўскія на верандзе дома ў м. Грозава. 1913.
20. Іван Струкоўскі у кіцелі брата Мікалая, падчас яго побыту у бацькоў у Грозава. 01.01.1917.
21. І. Струкоўскі падчас навучання у семінарыі. 1917
22. Святары ў в. Куноса Нясвіжскага у., дзе жыла будучая жонка І. Струкоўскага Таццяна Костка. 22.08.1924.
23. Фёдар Струкоўскі (бацька Івана Струкоўскага). 1890. Надпіс на адвароце: На памяць любімому і дорогому сыну Івану Фёдаровічу Струковскому от отца Фёдора Струковского 1928 24 сентября с. Дричин.

24. І. Струкоўскі з жыхарамі м. Гарадзея падчас свайго служэння у якасці псаломшчыка мясцовай царквы і дырэктара Грыцавіцкай школы. Гарадзея. Восень 1923.
25. Вяселле Таццяны і Івана Струкоўскіх. 1926.
26. Таццяна і Іван Струкоўскія. 1926.
27. Масленіца у м. Гарадзея. 1927.
28. Фотаздымак са святарамі і іх жонкамі. [1930-я гг.]. м. Лахва.
29. Выпуск 4 класа школы у Целяханах. І. Струкоўскі сядзіць трэці справа. 1938 г.
30. Выпуск 7 класа школы у Целяханах. 20.06.1938 г.

31. Іван і Таццяна Струкоўскія з прыхаджанамі. 1930-я гг.
32. І. Струкоўскі. 1930-я гг.
33. Іван Струкоўскі з сябрам падчас высылкі. 09.10.1955. На адвароце надпіс: Моя мілая Танюшка! Посылаю я сябя. Не журись мая старушка, скоро дома буду я. Со мной рядом на [полатях] мой приятель: “Терпелист”, но не то что на [...] был когда-то гармонист. Его карточку отправил прошлый раз к тебе с письмом. А теперь я позабавил видом бойких стариков. Слабых телом, духом бодрых, чтобы выйдя на простор, Помолится за всех добрых, тем закончить приговор.
34. Надзея, Кацярына, Вера, Мікалай і Іван Струкоўскія. 1957. Мінск.
35. Іван Струкоўскі ў сваім садзе. Целяханы. Красавік 1961.
36. Іван, Ніна, Мікалай і Таццяна Струкоўскія. [1960–1970-я гг.]. Целяханы.
37. Ніна Вісарыёнаўна, Надзея Фёдараўна і Мікалай Фёдаравіч Струкоўскія абмяркоўваюць пытанне аб пабудове свірану і хлява. Драгічын. 1960.
38. Іван і Вера Струкоўскія ў магілы бацькі 18.05.1960. в. Цынтва, Рудзенскі р-н, Мінская вобл.
39. Таццяна і Іван Струкоўскія каля свайго дома. 1969.
40. Настаяцелі цэркваў Баранавіцкай благачыннай акругі, на першым тыдні Вялікага посту, кала Баранавіцкага сабора. 20.03.1982.
41. Са святарамі. [1980-я гг.]
42. Пахаванне І. Струкоўскага 20.08.1991. 2 фотаздымкі.
43. Нагрудны крыж І. Струкоўскага, падараваны яму Л. Радзялоўскім (бацька мужа сястры).
44. Анастасій (брат Івана), Лідзія і Лідачка Струкоўскія. Анастасій загінуў ў марскім баі пры абароне Ленінграда ў 1943 г. 20.05.1938.
45. а. Мікалай Струкоўскі (брат І. Струкоўскага). в. Ліпнікі. [1946–1949 гг.]
46. Тамара Смірнова – сваячка, якую а. Іаан разам з сынам Алікам хаваў падчас вайны.
47. Архіепіскап Аляксандр. Пінск. 1936.

